

ПЕТОМИНУТНЕ ПРИЧЕ

ПРИЧЕ ЗА ЛАКУ НОЋ

Илустровала Сара Торета

МАЛА СИРЕНА

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

На дну мора, у великој златној палати окруженој коралима, величанственим морским биљкама и разнобојном рибом живела је прелепа сирена. Коса јој је била дуга, очи тамноплаве, срце племенито, а сан који је сањала био је велика тајна: чезнула је да упозна свет људи. Кад јој је било петнаест година, отац јој је дозволио да изрони на површину. Чим се обрела међу таласима, пред собом је угледала велики брод. Радознала сирена је отпливала до једног прозора и у кабини спазила прелепог принца: заљубила се у њега на први поглед. Изненада, џиновски тамни облаци заклонили су небо, а онда је уследила застрашујућа олуја. Огромни таласи бацили су брод на стене и потопили га за трен ока. Посада је потонула с бродом, сви осим принца који је упао у воду и онесвестио се. Мала Сирена је брже-боље

отпливала у његовом правцу, па потегла свом снагом како би га извукла на обалу. У страху да ће је неко видети, брзо је заронила у воду. У прави час јер се баш тада на обали појавила група девојака. Једна од њих у раскошној хаљини, повикала је осталима чим је спазила принца: „Брзо, позовите помоћ!“ Њен глас је пробудио младог принца који је дошао свести, па се насмешио девојци верујући да га је спасла. Мала Сирена се у међувремену вратила у палату на морском дну, али принц јој није излазио из главе. Дани су пролазили, а она је била тужна и неутешна. Желела је да га опет сретне, али није знала како: реп је за пливање, а не ходање ко-пном. Након дугог промишљања неочекивано је одлучила: „Замолићу морску вештицу да ме претвори у људско биће.“ Зла вештица пристаде да јој помогне, али је заузврат тражи-ла сиренин звонки глас. Затим јој је справила магични

напитак. Чим га је девојка попила, две људске ноге створиле су се уместо репа покривеним крљуштима. Не могавши да дише под водом, хитро је испливала на површину. Кад је стигла до обале, села је на песак да размишља шта да учини. Ускоро се на њено велико изненађење на обали појавио

баш он, њен вољени принц. Помислио је да је и она доживела бродолом, па ју је повео у дворац и дао јој нову одећу и храну да се окрепи и поврати снагу. Дани су пролазили, а Мала Сирена и принц су постајали све бољи пријатељи. Иако није могла да говори, принц ју је заволео као сестру. Након неког времена краљ суседног краљевства је са

Ћерком дошао у посету. Била је то иста девојка која је принца пронашла на плажи. Како је никада није заборавио, чим ју је поново угледао, одлучио је да је запроси. Принцеза је прихватила, а венчање су заказали сутрадан. Док су младенци прослављали са гостима

на палуби велелепног брода, Мала Сирена је посматрала са обале загледана у таласе, срца пуног туге. Пре него што се претворила у људско биће, морска вештица ју је упозорила да људско обличје неће моћи да задржи уколико се принц не заљуби у њу, али и да неће моћи да настави

живот у мору. Преостало јој је само још једно: скочила је у воду и претворила се у нежну морску пену. Дашак ветра ју је подигао у облаке, а ту се придружила духовима ваздуха и наставила да издалека бди над својим вољеним принцем.

КЊИГА О ЦУНГЛИ

Према роману Радјарда Киплинга

Некада давно у џунглама Индије чопор вукова је у напуштеној корпи пронашао људску бебу. Сажаливши се над бебиним плачем, пар вукова одлучио је да задржи дете и подиже га са својим младунцима. „Не плаши се, ми ћемо се старати о теби. Зваћемо те Могли“, рекао је тата вук. Време је брзо пролазило, а Могли је израстао у снажног и здравог дечака. Био је попут правог малог вука: завијао је, трчао четвороношке, ловио, чак је умео и да се почеше по глави стопалима. Али ипак је био само људско биће, а џунгла је опасно место пуно замки. Срећом, имао је добре пријатеље, увек спремне да му помогну – мудрог пантера

Багиру и несташног медведа Балуга. Једног дана шумом се проломио страхан урлик – окуртни тигар Шир Кан се вратио. Све животиње су га се плашиле, а добро су знале колико мрзи људе. Зато је једне ноћи вођа вукова окупио чопор и обратио им се: „Браћо и сестре, сви врло добро знамо Шир Кана. Кад сазна да кријемо људско младунче, доћи ће и обрачунати се и с нама и с Моглијем. Нико неће бити поштеђен. Жао ми је што ово кажем, али немамо избора: дечак мора да оде!“ „Ми ћемо се бринути о Моглију“, узвикнули су Балуга и Багира. „Одвешћемо га у људско село. То је најбоље за све.“ Али дечаку се није допао овај план. „Не желим да идем!“, повикао је и отрчао да се сакрије у шуму. Док се пентрао уз дрво, група несташних мајмуна га је отела и одвела у

Изгубљени град. Тамо је затекао Луија, краља орангутана како седи на великом каменом престолу.

„Знам да не желиш да напустиш џунглу. Ако ти помогнеш мени, помоћи ћу и ја теби да овде останеш“, рекао је Моглију, а дечак је

здушно прихватио. Нема шта не би учинио само да остане у џунгли са својим пријатељима. „Украшћеш оно благо које се крије на врху куле и донећеш ми га“, казао је орангутан. Могли се спретно попео уз стрмо камење и обрео на

врху куле, али кад је пожелео да

сиђе, спазио је две велике и опасне кобре у подножју,

чуваре злата и драгуља.

Једна му се приближила, спремна да га уједе,

када су му изненада Балу и Багира притекли у помоћ. Медвед

се бацио на кобре, а пантер је зграбио

Моглија и, носећи га на леђима, однео на сигурно.

Изненада су на путу

набасали на страшног Шир Кана. „Види, види, ето људског младунчета. Баш тебе тражим!“, загрмео је тигар.

„Попни се на дрво и не силази, шта год да се деси“, заповедио је Багира Моглију. Небо су прекрили тамни облаци, а пантер и медвед су се обрачунали с тигром. У жеку борбе наједном је избила страшна олуја и удар грома је запалио грану тик до оне на којој је Могли седео. Дечак ју је зграбио, па сишао с

дрвета машући граном у пламену пред Шир Каном. Преплашен, тигар је побегао главом без обзира.

„Ниси ме послушао, али признаћу да си имао одличну идеју!“, рекао је Багира Моглију, срећан што су победили тигра. Били су на сигурном, али су

добро знали да Шир Кан неће одустати. Могли је схватио да ће једино у селу са људима бити заиста сигуран, па је са своја два пријатеља кренуо на пут. Кад су стигли до реке, на обали су угледали девојчицу како пуни бокал водом. Могли се поздравио с Балуом и Багиром, па је стидљиво пришао насмејаној девојчици и с њом кренуо ка селу.

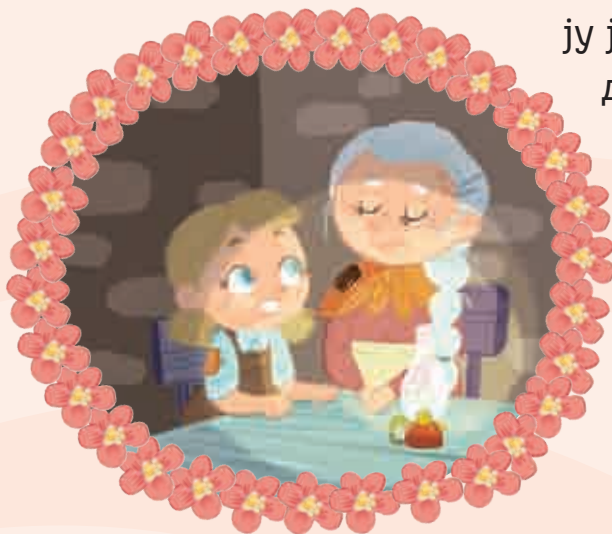

ДЕВОЈЧИЦА СА ШИБИЦАМА

Бајка Ханса Кристијана Андерсена

Некада давно живела једна племенита и мила девојчица. На улици је продавала шибице да би преживела јер је била веома сиромашна. „И не помишљај да се вратиш кући ако не продаш бар три кутије!“, претио би јој отац. Њен отац није био зао човек, али за живота није имао никог ко би га научио љубазности и пружио му нежност. Девојчица је била тужна јер је остала без мајке још као новорођенче, а затим и без баке коју је неизмерно волела. Бака је знала да јој измами осмех, грлила

ју је кад је била тужна и никада је није остављала саму. У скромној кућици имале су тајну собу, оставу осветљену малом петролејком у којој би јој бака причала свакојаке приче. Девојчица је с њом провела најлепше тренутке и увек се осећала сигурно.